

Логан відчиняє для Біллі двері. Той кладе свого «Арчі» на приладову панель і виходить.

Макінтош веде його до ганку. Надворі спекотно, але всередині працює кондиціонування. У короткому коридорі, що веде на кухню, стоїть Нік Маджарян. На ньому костюм, який коштує, мабуть, стільки ж, скільки місячний іпотечний внесок за цю хату. Рідке волосся причесане до голови, жодних помпадурів. Обличчя кругле, з «вегасівською» засмагою. Нік — чоловік кремезний, але коли притягує Біллі до себе, щоб обійняти, то випнуте черево здається твердим, як камінь.

— Біллі! — вигукує Нік і цілує його в обидві щоки. Гучні щедри цмоки. Усмішка на мільйон доларів. — Біллі, Біллі, мужик, наскільки ж приємно знову тебе бачити!

— І мені приємно, Ніку. — Він роззирається. — Ти переважно в якихось дорожчих місцях поживаєш. — Зупиняється. — Якщо тебе це не ображає, просто подумалося.

Нік сміється. У нього прекрасний і заразний сміх, що йде вкупі з широкою усмішкою. До нього приєднується Макінтош, а Логан усміхається.

— У мене на Вест-Сайді є місцинка. На тимчасово. Можна сказати, приглядаю за тим будинком, поки хазяїв нема. На передньому дворі фонтан. А посередині фонтану голий хлопчик, як же це називається...

Херувимчик, думає Біллі, але не каже. Просто собі всміхається.

— Ну, коротше, малий, що сщить у воду. Побачиш, я тобі покажу. А ця хата ні, не моя. Вона твоя. Якщо погодишся на діло.

3

Нік проводить йому екскурсію.

— Усі меблі вже є, — каже він так, наче продає будинок. Можливо, певним чином саме це й відбувається.

Тут є другий поверх, де три спальні й дві вбиральні, друга маленька, мабуть, дитяча. На першому поверсі — кухня, вітальня та їдальня, настільки тісна, що її радше можна назвати не кімнатою, а закутком. Більшу частину підвалу переробили на довгу килимовану кімнату з великим телевізором з одного боку й столом для пінг-понгу з іншого. Трекові світильники. Нік каже, що це ігрова, тут вони й сідають.

Макінтош запитує, чи не хочуть вони чогось випити. Каже, є содова, пиво, лимонад і чай із льодом.

— Мені «Арнольда Палмера»¹, — каже Нік. — Пів на пів. Льоду побільше.

Біллі каже, що йому того ж. Вони трохи балакають про те й се, доки не прибувають напої. Про погоду, як тут спекотно, на кордоні Півдня². Нік питає, як минула подорож. Біллі каже, що нормально, але не розповідає, звідки летів, а Нік не запитує. Нік каже, а Трамп же цей йобаний, і Біллі питає, а що ж із тим Трампом. Оце приблизно й усе, про що їм вдається поговорити, але це нормально, бо на той час із двома високими склянками на таці вже повертається Макінтош, а коли він виходить, Нік береться до справи.

— Коли я подзвонив твоєму Бакі, він сказав, що ти плануєш на пенсію.

— Та думаю над цим. Я вже довго працюю. Занадто довго.

— І то правда. Скільки тобі, між іншим?

— Сорок чотири.

— Займаєшся цим, відколи уніформу повісив, так?

— Десь так. — Він упевнений, що Нік усе це й так знає.

— Загалом десь скільки?

¹ *Arnold Palmer* — безалкогольний напій, суміш холодного чаю з лимонадом.

² Тобто у штаті, межа якого формує умовний кордон між колишніми рабовласницькими штатами Півдня і вільними штатами Півночі.

Біллі стенає плечима.

— Та точно не пам'ятаю.

Сімнадцять років. Вісімнадцять, якщо рахувати першого, того, що з гіпсом на руці.

— Бакі каже, ти можеш іще за одне діло взятися, якщо сума буде хороша.

Він чекає, доки Біллі запитає. Біллі не запитує, тож Нік продовжує.

— Тут сума дуже хороша. Можеш це виконати і решту життя на сонечку грітися. Піна коладу в гамаку попивати. — Він знову розпливається в широкій усмішці. — Два мільйони. П'ятсот тисяч одразу, решта після.

Біллі посвистує, і це не частина акторства, яке він вважає не акторством, а своїм «тупим я», для показу таким, як Нік, Френк і Полі. Це ніби пасок безпеки. Ти його пристібаєш не тому, що очікуєш потрапити в аварію, а тому, що ніколи не знаєш, на кого натрапиш на своїй смузі по той бік пагорба. Це також діє і на дорозі життя, де люди виляють навсібіч і на дорожній заставі заїжджають не в ту смугу.

— Чому аж стільки? — Найбільше, скільки він отримував за контракт, це сімдесят тищ. — Це ж не політик якийсь? Бо таким я не займаюся.

— Зовсім не політик.

— Це хтось поганий?

Нік сміється, хитає головою, тоді дивиться на Біллі зі справжнім захопленням.

— А в тебе завжди однакове запитання.

Біллі киває.

«Тупе я», може, і слугує лише для окозамилування, але оце вже правда: він бере замовлення лише на поганих людей. Так йому спиться вночі. Безперечно, він заробляє собі на життя, працюючи на поганих людей, але в цьому

Біллі моральної дилеми не бачить. У нього нема проблем із тим, щоб отримувати гроші від поганих людей, які бажають смерті іншим поганим людям. Фактично він себе вважає сміттярем зі зброєю.

— Це дуже погана особа.

— Окей...

— І два мільйони не мої. Я лише посередник, отримую з цього, так би мовити, плату за вербування. Не з твоїх грошей, моя сума окрема. — Нік нахиляється вперед, руки зімкнуті між стегон. Вираз обличчя в нього серйозний. Погляд не відривається від очей Біллі. — Ціль — професійний снайпер, як і ти. Тільки цей ніколи не питає, хороша там людина чи погана. Він на таку різницю не зважає. Якщо гроші добрі, береться за роботу. Наразі називатимемо його Джо. Років шість-сім тому цей Джо застрелив п'ятнадцятирічну дитину, що йшла до школи. Чи був той хлопчик поганою людиною? Ні. Мало того, відмінником був. Але хтось хотів таким чином відправити батькові малого послання. Малий і був тим посланням. А Джо — посильним.

Біллі загадується, чи ця історія правдива. Може, й ні, вона здається якоюсь казковою небилицею, але водночас наче й правдивою.

— Хочеш, щоб я кільнув кілера. — Ніби прояснюючи це для себе в голові.

— Точно. Джо зараз у тюрязі в Лос-Анджелесі. Центральній чоловічій. Звинувачений у нападі й спробі зґвалтування. Оця спроба зґвалтування — це просто щось із чимсь, якщо ти не якась «мітушниця», то трохи смішно. Він сплутав якусь письменницю, що приїхала в Лос-Анджелес на конференцію, ще й письменницю-феміністку, з проституткою. Запропонував їй гроші — мабуть, грубувато, — а вона йому перцевим балончиком у морду.

Тоді він вибив їй зуб і вивихнув щелепу. Вона, певно, ще зайву сотню тисяч книжок завдяки цьому продала. Та вона б йому дякувати мала, а не в тюрму відправляти, хіба ні?

Біллі не відповідає.

— Та ну, блін, Біллі, ти прикинь. Мужик прикінчив бозна-скільки людей, деяких дуже навіть міцних, а тут його запшикала перцем якась бійщиця за права лесбух? Ну смішно ж.

Біллі символічно усміхається.

— Лос-Анджелес — на іншому боці країни.

— Так, але до того, як опинитися *там*, він був *тут*. Я не знаю, чому він був тут, та мені й однаково, але знаю, що він шукав, де б зіграти в покер, і хтось йому дав наводку. Бо, розумієш, наш дружок Джо вважає себе крупним гравцем. Одним словом, він програв купу грошей. А коли десь о п'ятій ранку переможець вийшов із гри, Джо вистрелив йому в живіт і забрав не лише свої, а взагалі *всі* гроші. Хтось спробував його зупинити, мабуть, інший дурень, що також грав із ними, але Джо і його стрельнув.

— Обох убив?

— Переможець помер у лікарні, але встиг перед тим указати на Джо. Другий хлопака вижив. Він також розповів про Джо. І знаєш що ще?

Біллі хитає головою.

— Записи камер спостереження. Розумієш, до чого це веде?

Біллі розуміє, цілком.

— Та не зовсім.

— У Каліфорнії він сидить за напад. Це залишиться. Спробу згвалтування, мабуть, відкинуть, він же не в провулок її затагнув. Блядь, та він запропонував їй *гроші*,

тому це просто домагання, окружний прокурор таким навіть не заморочуватиметься. З тим, що він уже відсидів, йому дадуть дев'яносто днів в окружній. Борг сплачено. Але *тут* у нього вбивство висить, а по цей бік Міссісіпі це сприймають дуже серйозно.

Біллі це знає. У червоних штатах¹ холоднокровних убивць швидко позбавляють страждань. Він нічого проти не має.

— А глянувши на записи камер, присяжні майже стовідсотково вирішать, що наш Джої заслуговує на ін'єкцію. Розумієш, так?

— Звісно.

— Вони з адвокатом намагаються скасувати екстрадицію, що не дивно. Що таке екстрадиція, знаєш, так?

— Звісно.

— Добре. Адвокат Джо бореться як може, і це не якийсь стерв'ятник. Він уже домігся відстрочки слухань на тридцять днів і за той період придумає ще якийсь спосіб тягнути час, але зрештою таки програє. А Джо в ізольованій камері, бо хтось спробував прирізати його фінкою. Наш Джої відібрав фінку й зламав тому зап'ясток, але якщо є один з фінкою, то таких і десяток набратися може.

— Банди? — запитує Біллі. — Може, «кріпи»?² Може, то вони на нього зуб точать?

Нік стенає плечима.

— Хто його знає? Наразі в Джо особисті апартаменти, він не жере з іншими кабанами, має пів години на день у дворі на самоті. Крім *того*, адвокат тим часом зв'язується з людьми. Дає зрозуміти, що наш Джої може багато

---

¹ Тобто штати, де виборці здебільшого віддають перевагу представникам Республіканської партії.

² *Crips* — найбільше й найжорстокіше об'єднання вуличних банд у США.